

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și trei

Symbolismul spiritual al Regatelor de Nord și de Sud: o călătorie prin templele biblice și natura umană

Jeff Pippenger
2024-03-23

Împărăția de nord reprezenta firea inferioară în templul omenirii, reprezenta trupul în templul Bisericii, reprezenta carnea omenească în templul lui Hristos. Hristos a zidit fiecare templu și El a pus fiecare temelie, iar piatra cea dintâi din templul milerit a fost doctrina „celor șapte vremi”, care este reprezentată de cele două bucăți de lemn ale lui Ezechiel. În răzvrătirea din 1863, adventismul laodicean și-a respins „piatra din capul unghiului” profetică, lucru care s-a petrecut de asemenea la edificarea templului pământesc. Piatra respinsă era sortită să fie aleasă la încheierea ridicării templului, deși fusese o piatră de poticnire pe toată durata construcției. Totuși, Cuvântul profetic identifică faptul că piatra respinsă a poticnirii va deveni, în cele din urmă, piatra din capul unghiului.

Toiagul „șapte vremi”, reprezentat de împărăția de miazăzi, este „capul”, în raport cu împărăția de miazănoapte. Este „capul”, căci în împărăția de miazăzi Dumnezeu a ales să identifice Ierusalimul ca cetatea Sa, unde Și-a așezat sanctuarul și Numele Său. Până când cele două toiege au fost unite, din 1798 până în 1844, „capul” fusese împărăția cea de jos, de miazăzi. Când, în 1844, lui Ioan i s-a spus să lase deoparte împărăția de miazănoapte, fiindcă fusese dată Neamurilor, împărăția de miazăzi a rămas ca un stindard, stând de una singură ca o singură națiune, sau, cel puțin, acesta era planul. Acel plan a fost împiedicat de răzvrătirea din 1863 și de prima „răzvrătire la Cadeș” a Israelului modern.

La 11 septembrie 2001, Domnul a readus Biserica Sa laodiceană la 1863, la 1888, la 1919 și la 1957, la a doua „răzvrătire la Cadeș”. Dar la acea răzvrătire făgăduința că piatra care a fost lepădată devine capul unghiului se împlinește acum. Ea se împlinește în cei reprezentați ca cei o sută patruzeci și patru de mii, în care Hristos înfăptuiește unirea dintre Divinitate și omenire pentru totdeauna.

Pavel a identificat firea inferioară cu carnea, iar firea superioară cu mintea. El a identificat trupul (firea inferioară) drept moarte.

Căci știm că Legea este duhovnicească; dar eu sunt trupesc, vândut păcatului. Fiindcă ceea ce fac nu încuviințez; căci nu fac ceea ce voiesc, ci ceea ce urăsc, aceea fac. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc, mărturisesc că Legea este bună. Și atunci nu mai sunt eu cel ce face, ci păcatul care locuiește în mine. Căci știu că în mine (adică în trupul meu) nu locuiește nimic bun; pentru că a voi binele se află la mine, dar cum să-l înfăptuiesc nu găsesc. Căci binele pe care îl voiesc nu-l fac, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl fac. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc, nu mai sunt eu cel ce face, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci o lege: când voiesc să fac binele, răul

este de față la mine. Căci, după omul lăuntric, găsesc plăcere în legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se războiește împotriva legii minții mele și mă face rob legii păcatului care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? Romani 7:14-24.

Pavel știa că în „carnea” lui nu locuia „nimic bun”. Tendințele, atât moștenite, cât și cultivate, care existau în carnea lui (trupul lui), nu făceau decât să-l conducă în păcat. Aceste tendințe reprezentau legea păcatului, dar Pavel dorea să păzească legea lui Dumnezeu, nu legea păcatului. Legea lui Dumnezeu, Pavel a identificat-o drept „legea minții lui” (natura sa superioară). Strigătul lui era: „Cine mă va izbăvi de trupul morții?” Desigur, Pavel știa că Dumnezeirea este cea care aduce izbăvirea, dar știa, de asemenea, că lucrarea izbăvirii cerea participarea lui.

De aceea, preaiubiții mei, după cum ați ascultat întotdeauna, nu numai în prezența mea, ci cu mult mai mult acum, în absența mea, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cu tremur. Căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Filipeni 2:12, 13.

Izbăvirea de trupul morții a fost înfăptuită prin puterea divină, unită cu puterea omenească, și aceasta a fost pilda pe care Isus a oferit-o oamenilor. Chiar dacă legea păcatului lucra activ în firea inferioară a trupului, Isus și-a ținut firea inferioară în supunere față de legea lui Dumnezeu, prin predarea voinței Sale voii Tatălui Său. Pavel putea dobândi izbăvirea dacă își preda voința voii Divinității. Procedând astfel, își lucra propria mântuire, iar aceasta este ceea ce are în vedere Sora White când vorbește despre lucrarea de înlăturare a păcatului din viața noastră.

Fiecare suflet care refuză să se predea lui Dumnezeu se află sub controlul unei alte puteri. El nu-și aparține sieși. Poate vorbi despre libertate, dar se află în cea mai înjositoare robie. Nu-i este îngăduit să vadă frumusețea adevărului, căci mintea lui se află sub controlul lui Satana. În timp ce se amăgește cu gândul că urmează îndemnurile propriei judecăți, el ascultă de voia prințului întunericului. Hristos a venit să sfărâme cătușele robiei păcatului de pe suflet. „Dacă deci Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi.” „Legea Duhului de viață în Hristos Isus” ne face „liberi de legea păcatului și a morții.” Romani 8:2.

În lucrarea răscumpărării nu există constrângere. Nicio forță exterioară nu este întrebuințată. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui îi va sluji. În schimbarea care are loc când sufletul se predă lui Hristos, se află cel mai înalt sens al libertății. Izgonirea păcatului este actul sufletului însuși. Este adevărat, nu avem putere să ne eliberăm de sub stăpânirea lui Satana; dar când dorim să fim eliberați de păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afara și deasupra noastră, puterile sufletului sunt pătrunse de energia divină a Duhului Sfânt și se supun dictatelor voinței în împlinirea voii lui Dumnezeu.

Singura condiție care face posibilă libertatea omului este aceea de a deveni una cu Hristos. "Adevărul vă va face liberi"; iar Hristos este adevărul. Păcatul poate triumfa numai slăbind mintea și distrugând libertatea sufletului. Supunerea față de Dumnezeu este restaurarea la sine însuși — la adevărata glorie și demnitate a omului. Legea divină, sub ascultarea căreia suntem aduși, este "legea libertății". Iacov 2:12. Dorința veacurilor, 466.

Pavel a strigat: "O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" Sora White a declarat: "Când dorim să fim eliberați de păcat și, în marea noastră nevoie, strigăm după o putere din afara noastră și deasupra noastră, puterile sufletului sunt pătrunse de energia divină a Duhului Sfânt, și ele se supun îndemnurilor voinței în împlinirea voii lui Dumnezeu." Angajându-ne în unirea umanității noastre cu divinitatea lui Hristos, prin exercitarea voinței noastre, înfăptuim "actul" îndepărtării păcatului din propriul nostru "suflet".

Dar ceea ce „trebuie să înțelegem este adevărata forță a voinței”. Voința este „puterea cârmuitoare din natura omului, puterea deciziei sau a alegerii”. Totul depinde de acțiunea corectă a voinței. Puterea de a alege a fost dată oamenilor de Dumnezeu; le revine lor s-o exercite. Nu-ți poți schimba inima, nu poți, prin tine însuși, să-I dăruiești lui Dumnezeu afecțiunile ei; dar poți alege să-I slujești. Îi poți dăruia voința ta; atunci El va lucra în tine ca să voiești și să faci după buna Sa plăcere. Astfel, întreaga ta natură va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; afecțiunile tale vor fi centrate asupra Lui, gândurile tale vor fi în armonie cu El.

Pavel cunoștea aceste adevăruri și știa că natura lui inferioară trebuia să fie ținută în supunere de către natura lui superioară, prin exercitarea voinței sale. Acesta este motivul pentru care Pavel murea în fiecare zi.

Afirm, prin lauda pe care o am pentru voi în Hristos Isus, Domnul nostru: mor în fiecare zi. 1 Corinteni 15:31.

Pavel știa că era necesar să-și răstignească zilnic firea inferioară, prin exercitarea voinței sale pentru a o ține în supunere. În consecință, și-a răstignit firea pământească.

Iar cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul împreună cu patimile și poftetele. Galateni 5:24.

Pavel știa că firea sa păcătoasă avea să dăinuie în omenire până la A Doua Venire a lui Hristos, când cei credincioși, într-o clipită, aveau să primească un trup nou, glorificat. De aceea, 1798 identifică temelia perioadei de patruzeci și șase de ani pe care a fost ridicat templul millerit, căci Hristos, ca singura temelie, a fost Mielul înjunghiat de la întemeiere. Regatul de nord era trupul, care, prin păcat, căpătase întâietate asupra omenirii și se ridicase ca regatul de nord contrafăcut. În 1844, lui Ioan i s-a spus să „leave out” curtea, ceea ce, în greacă, înseamnă a respinge natura inferioară, care căpătase întâietate asupra naturii superioare, unde Dumnezeu alesese să-Și pună Numele, iar în 1798, carnea (natura inferioară), cu „patimile și poftetele”, trebuia să fie răstignită.

La temelie, trupul lui Hristos a murit la răstignire, căci El a fost tăiat de pe pământul celor vii. Regatul de sud urma atunci să fie un singur popor, cu un singur împărat, în legământ cu Dumnezeu, și un popor care avea sanctuarul lui Dumnezeu în mijlocul său. Rând după rând, "șapte vremi" sunt acum "capul unghiului", căci, din 11 septembrie 2001, Dumnezeu Își ridică "oastea Sa de la miazănoapte" ca un stindard. Acea oaste trebuie să fie un singur popor, iar acel popor va reflecta numai chipul Său, și face aceasta în chiar vremea când Satana își ridică "cornul" său, care este chipul fiarei. În capitolul treizeci și șapte din Ezechiel, mesajul celor patru vânturi suflă mesajul ploii târzii peste aceia care apoi se ridică ca acea oaste. Mesajul celor patru vânturi este mesajul celei de-a Șaptea Trâmbițe, în cadrul căreia taina lui Dumnezeu se sfârșește.

Lucrarea de încheiere a pecetlirii a început la 7 octombrie 2023. Timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii se împlinește pe durata sunării Trâmbiței a șaptea, iar acea trâmbiță sună de trei ori pe parcursul procesului de pecetlire. Ea marchează întotdeauna o lovitură a Islamului împotriva „țării minunate”. „Țara minunată” modernă, spirituală, a fost lovită la 11 septembrie 2001, iar vechea „țară minunată”, în sens literal, a fost lovită la 7 octombrie 2023, chiar în anul în care cei doi martori care fuseseră uciși au revenit la viață. A treia lovitură va avea loc odată cu legea duminicală care vine în curând în Statele Unite.

Începând cu 7 octombrie 2023, cornul republican și adevăratul corn protestant ale fiarei din pământ își duc la îndeplinire tranzițiile finale spre un corn care vorbește fie ca un Balaur, fie ca un Miel, odată cu legea duminicală care vine în curând. Cele două manifestări ale antagoniștilor interni și externi din Marea Controversă, care se desfășoară în timpul evenimentelor de încheiere ale istoriei pământului, sunt amândouă situate în istoria reprezentată de versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții Daniel. Cele două dezvoltări finale ale celor două coarne sunt împlinite în timpul sunării trâmbiței a șaptea. Trâmbița a șaptea este a treia dintre cele trei trâmbițe de vai.

Cele trei vai reprezintă o aplicare triplă a profeției și, procedând astfel, oferă o mărturie puternică despre reperul din 7 octombrie 2023. Atât în primul vai, cât și în al doilea vai, războiul purtat de Islam a fost dus împotriva armatelor Romei, care, în zilele de pe urmă, este reprezentată de Statele Unite ale Americii, după cum o atestă cucerirea Uniunii Sovietice, împlinită printr-o alianță secretă între antihrist (Papa Ioan Paul al II-lea) și prorocul mincinos (Ronald Reagan) în 1989.

În primul vai, așa cum este expus în Apocalipsa, capitolul nouă, se află o profeție de timp de cinci luni, adică o sută cincizeci de ani. În al doilea vai, se află o profeție de timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Ambele profeții de timp reprezintă războiul împotriva Romei pe care Islamul l-a purtat în cele două perioade istorice care reprezintă primul și al doilea vai. Aceste două profeții au avut două rezultate diferite ale războiului. În cursul celor o sută cincizeci de ani, Islamul urma să „vătăm” Roma, iar potrivit profeției de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, Islamul urma să „ucidă” Roma. Aceste două profeții erau direct legate între ele. Sfârșitul celor o sută cincizeci de ani în care Islamul urma să „vătăm” Roma a marcat începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile în care Islamul urma să „ucidă” Roma. Primul și al doilea vai sunt despărțite de sfârșitul celor o sută cincizeci de ani și de începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile.

Statele Unite încetează să mai fie al șaselea regat al profeției biblice odată cu legea duminicală iminentă, și atunci sunt „ucise” profetic. Ceasul „marei cutremur” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, este legea duminicală iminentă, iar când sosește acel ceas, sosește și Trâmbița a șaptea a Islamului. Ea sosește pentru a marca sfârșitul, sau moartea, celui de-al șaselea regat, care este armata Romei în zilele de pe urmă. Acea moarte a fost precedată de o sută cincizeci de ani în care Islamul a vătămat armatele Romei. Potrivit presei dominante, care încearcă să minimalizeze activitățile islamului radical în lumea modernă, începând cu 7 octombrie 2023 și până la data redactării acestui articol, 12 februarie 2024, Islamul a întreprins o sută șaiszeci și cinci de atacuri asupra intereselor americane din întreaga lume.

Cei o sută cincizeci de ani în care Islamul a vătămat armatele Romei, care au dus la uciderea armatelor Romei în întâiul și al doilea vai, se repetă în istoria celui de-al treilea vai, căci așa funcționează o aplicare triplă a profeției. Răsunarea celei de-a șaptea Trâmbițe, care este pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, momentul în care are loc unirea Dumnezeirii cu umanitatea, așa cum este reprezentată de împreunarea celor două bucăți de lemn, are trei repere. Primul este Țara Glorioasă spirituală, iar ultimul este Țara Glorioasă literală. Reperul de mijloc este Țara Glorioasă literală.

În 2023, al doilea sunet al Trâmbiței de avertizare a celui de-al treilea „vai” a identificat escaladarea războiului purtat de Islam, pe măsură ce acesta intra într-o perioadă în care avea să „vătămă” fiara pământului. În același an, cei doi martori ai cornului republican și ai cornului protestant adevărat au înviat și și-au început tranzițiile reciproce către coarnele lor simbolice finale. În cazul cornului republican, aceasta a însemnat combinarea tuturor puterilor protestante apostate cu toate puterile republicane apostate, pentru a forma un singur corn care este icoana fiarei. Iar în cazul cornului protestant adevărat, a fost vorba de unirea Divinității cu umanitatea, pe măsură ce cornul trecea, în ce privește caracterul, de la laodicean la filadelfian, pentru a reflecta opusul icoanei fiarei. 2023 a survenit la douăzeci și doi de ani după 2001, reprezentând astfel legătura simbolică a unirii Divinității cu umanitatea.

Toată această istorie are loc în versetul patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel, versetul care a fost desigilat și a produs creșterea cunoștinței în 1989, creștere care este reprezentată de râul Hidechel. În istoria profetică a celui verset se săvârșește, de asemenea, lucrarea finală din Sfânta Sfintelor, care este lumina ce a fost desigilată în 1798 și care este reprezentată de râul Ulai. Începutul versetului patruzeci identifică timpul sfârșitului în 1798, iar sfârșitul versetului identifică timpul sfârșitului în 1989, iar amândouă râurile se unesc în istoria versetului patruzeci, așa cum Tigrul și Eufratul (Ulai și Hidechel) se unesc chiar înainte de a ajunge în Golful Persic.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine; pentru că Domnul m-a uns să binevestesc celor smeriți; m-a trimis să leg pe cei cu inima zdrobită, să vestesc libertate captivilor și deschiderea temniței pentru cei legați; să vestesc anul plăcut Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce jelesc; să rânduiesc pentru cei ce jelesc în Sion, să le dau podoabă în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul jalei, haina laudei în locul duhului de apăsare; pentru ca ei să fie numiți copaci ai dreptății, sădirea Domnului, ca El să fie slăvit.

Vor zidi dărâmăturile de demult, vor ridica pustiirile de odinioară și vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Și străinii vor sta și vă vor paște turmele, iar fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri. Iar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor zice Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca din bogățiile neamurilor și în slava lor vă veți făli. Pentru rușinea voastră veți avea îndoitul; și, în loc de ocară, se vor bucura de partea lor; de aceea, în țara lor vor moșteni îndoitul; bucurie veșnică va fi a lor.

Căci Eu, Domnul, iubesc dreptatea, urăsc jaful pentru jertfa de ardere-de-tot; și voi rândui lucrarea lor în adevăr, și voi încheia cu ei un legământ veșnic. Și sămânța lor va fi cunoscută

între neamuri, și odrasla lor în mijlocul popoarelor: toți cei ce-i vor vedea îi vor recunoaște că sunt sămânța pe care a binecuvântat-o Domnul. Mă voi bucura nespus în Domnul, sufletul meu se va veseli în Dumnezeuul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantia dreptății, ca un mire care se împodobește cu podoabe și ca o mireasă care se împodobește cu giuvaerurile ei. Căci precum pământul își dă mugurul și precum grădina face să răsară cele semănate în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor. Isaia 61:1-11.